

Ehdotus
7. 12/4-50 (179)

Valtiovarainministeriölle.

Kiertokirjeellään No. 46 toukokuun 30 päivältä 1950, joka koskee n.s. lahjapakettien tullivapautta, on tullihallitus kumonnut samaa asiaa koskevan kiertokirjeensä No. 71/31.10.47 ja samalla määrännyt alennettavaksi 15 kilosta 10 kiloon sellaisten tavarain yhteismäärän, jonka merimies kalenterikuukaudessa saa tuoda maahan ilman tullia. Täten vähennettiin m.m. tullitta maahan tuotavan kahvin määrä 4 kilosta 2 kiloon. Tullivapaan tavarain määrän yleinen vähentäminen on aiheuttanut suurta tyytymättömyyttä merenkulkijain keskuudessa. Vielä suurempi on tyytymättömyys kaukoliikenteen laivaväen keskuudessa, sillä sellaisessakaan liikenteessä palvelevat eivät saa kotimaahan saapuessaan tuoda mukanaan ilman tullia yhtään enemmän kuin lähiliikenteessä palvelevat. Täten esim. Etelä-Amerikan liikenteessä palveleva merimies, joka matkallaan on säännöllisesti 4-5 kuukautta, saa tuoda kotiinsa ainoastaan 2 kiloa kahvia tullitta. Samaan aikaan sellainen merimies, joka käy kotimaassa joka kuukausi, saa neljän kuukauden aikana tuoda kahvia tullitta 8 kiloa. Tällaisista olosuhteista johtuu, että kaukoliikenteen merimiehet jäävät vähäisemmille oikeuksille.

Allekirjoittaneet merenkulkijajärjestöt haluavat erikoisesti kiinnittää huomiota siihen, että merimiehet joutuvat ammattinsa vuoksi olemaan suurimman osan ajasta pois kotoaan ja kotimaasta ja sen vuoksi jäävät vaille lukuisia sellaisia mukavuuksia ja etuja, joista muut kansalaiset saavat nauttia. Ilmaisesti tällaisestakin syystä on merimiehille ikivanhoista ajoista saakka suotu erinäisiä etuja määrättyjen tavarain kotimaahan tuomiseen ilman tullia. Tällainen hyvitys on periaatteessa-kin oikeudenmukainen ja pitäisi sitä noudattaa jatkuvasti. Tullihallituksen edellämainittu toimenpide ilmaisee kuitenkin kokonaan päinvastaista pyrkimystä. Tullihallitus luultavasti katsoo valtion karsivan vahinkoa, jos merimiehet saavat tuoda maahan tavaraa ilman tullia. Vaikka merimiesten sallittaisikin tuoda maahan edellä mainitussa kiertokirjeessä tarkotettuja tavaroita ilman tullia 15:kin kiloa kuukautta kohden, ei se oleellisesti vaikuttaisi valtion tullituloihin, sillä sellaisista tavaroista ei riittäisi sanottavastikaan myytäväksi,

vaan tulisivat tavarat oman perheen käyttöön ja ehken osittain tuomiksi tuttaville.

Edelleen haluamme kiinnittää huomiota siihen tapaan, jolla tullilaitos suhtautuu merimiehiin yleensä. Merimiehen laiva-asunto on hänen kotinsa, jonka pitäisi olla rauhoitettu. Usein kuitenkin tapahtuu niin, että tullivirkailijat tulevat suoraan laivan polttoainesäiliöstä nokisina ja likaisina penkomaan laivaväen puhtaita vaatelaatikoita arvattavin seurauksin. Mielestämme olisi laivaväen asunnoissa suoritettavista tullitarkastuksista luovuttava kokonaan ja suoritettava merimiestä koskeva tullitarkastus hänen poistunnessaan laivasta tai satama-alueelta. Eristettäköön satamat yleensä sivullisilta, niin k.o. tarkastukset voidaan suorittaa maissa. Näin tapahtuu yleensä kaikkien maiden vapaasatamissa. Tällöin tullivirkamiehetkään eivät joutuisi niin vastenmieliseen tehtävään kuin toisen asunnon nuuskiminen on.

Matkustajat saavat yleensä tuoda erilaisia tavaroita maahan paljon vapaammin kuin merimiehet ja heidän tavaransa tarkastetaan yleensä vasta maissa. Monet henkilöt saattavat matkustaa ulkomaille ja sieltä takaisin useampiakin kertoja kuukaudessa, mutta heille ei tietävästi ole asetettu mitään enimmäismääriä, jotka he saavat kuukausittain tuoda maahan. Kun matkustajiin yleensä suhtaudutaan erikoisella huomaavaisuudella, suvaitsevaisuudella ja hienovaraisesti, olisi merimiehiä kohdeltava vähintään yhtä hyvin.

Samalla kuin toivomme otettavan huomioon edellä esittämämme yleensä, odotamme

että tullikamareille annetaan sellaiset ohjeet, että merimiesten annetaan tuoda ilman tullia maahan kuukauden 15 kiloa sellaisia tavaroita kuin he tähänkin saakka ovat saaneet tuoda.

Helsingissä, syyskuun päivä 1950.